

Kayıp Ceket

– vefalı · 28 Kasım 2016

Aylardan Kasım ayı, serin bir gece yarısı. Taksici Mehmet yine Ercan hava limanına yolcu götürmek üzere ilerliyordu. Gökyüzü karanlık yıldızsız bir gece idi. Mehmet bir ara kendi kendine; “ of, of be yaa git, git bitmez şu yollar” dedi. Arkada ki oturan yolcu Mehmet’ e seslenerek; “Ne oldu evlat? Neden bu kadar şikâyetçisin işinden” dedi.

Mehmet sakin bir şekilde,” bey amca bir zaman sonra insan işinden bıkıyor, monotonlaşıyor” ama işsiz, güçsüz kalmaktansa iyidir” diye karşılık verdi.

Yolcu adam: Mehmet’e yine seslenerek; “Evladım, şoförlük zor bir meslektir, kolay değil. Saatlerce direksiyon sallıyorsun. Sarhoşu var, dikkatsiz sürücüsü var” diyerek Mehmet’i mesleği konusunda uyardı. Araba kullanırken “dört tane gözün olacak, kulağın duyacak” dedi.

Mehmet “haklısın bey baba Zaten bizde öyle yapmaya çalışıyoruz. Şimdiye kadar çok şükür en ufak bir kazamız, belamız olmadı” dedi. Bu konuşmalar havaalanına gidene kadar, karşılıklı sohbet şeklinde sürdü. Hem Mehmet arabada sıkılmamış oldu, hem de arabada bulunan yolcu bey amcanın vaktinin nasıl geçtiğini anlamadı.

Yolcu,” Mehmet usta geldik mi yoksa” diye birden seslendi, Mehmet’e.

Mehmet: “evet bey amca yaklaştık, geldik sayılır. Acele etme beni seni Giriş kapısına kadar götüreceğim” diyerek, yolcuyu uyardı.

Nihayet havaalanına gelindi. Mehmet taksiyi giriş kapısına park etti. Arabadan hemen atlayarak bagajı açtı ve yolcunun valinizi giriş kapısına kadar taşıyiverdi.

Bey amca: “teşekkür ederim Mehmet oğlum” dedi. “Beni sağ salim getirdin, uçağıma ulaştırdın” diyerek memnunluk ifadesinde bulundu.

Mehmet: “eyvallah bey amca, görevimiz” dedi. “İnşallah yine karşılaşırız” diye temennide bulundu.

Bey amca: “sağ ol evlat” diyerek taksi ücretini ödedi.

Mehmet: “hadi sana iyi uçuşlar bey amca. Bende seni tanıdığıma memnun oldum” dedi, tebessüm ederek.

Biraz aradan zaman geçti. Uçakların biri uçuyor, birisi iniyordu. Yine havaalanı kalabalık, yine orası ana baba günü gibiydi.İngiltere’den Kıbrıs’a organize turlar var yine’ diye düşündü Mehmet. Oldum olası sevmezdi bu kulak yırtarcasına uçakların çıkardığı sesleri. Ona kalsa hiç havaalanına yolcu getirmeyecekti ama neylersin patronu genelde onu gönderiyordu buralara. Biraz daha bekledi yolcu çıkmayınca canı sıkıldı. Boş dönmek istemiyordu Gazi Magosa’ya. Nereye baksan dünyanın yoluydu. Bekledi, bekledi vazgeçti. “Şansıma küseyim” dedi.

Mehmet artık Gazi Magosa’ya doğru yola çıkmıştı. Arabanın teybini açmış kasetten şarkılar dinliyor, hem de kendi mırıldanıyordu. Bayağı yorgundu. Bugün çok sefere çıkmıştı.

Bir ara gözleri kapanır gibi olmuştu. Sonra birden gözlerini ovuşturdu ve kendine geldi. Bir eve gideyim de, şöyle bir uyku çekeyim diye içinden geçirdi.

Mesarya ovasını geçmiş, seyir halinde iken birden yolda bir beyazlar içinde bir insan silueti görür gibi oldu.

Mehmet” hay Allahım gecenin bu saatinde kim ya” dedi?

“Acaba rüya mı görüyorum?” Biraz yaklaştı,” bu insan ya”, Allah Allah

“Hem de bir kız, nasıl olur” dedi? İlk defa böyle bir şeye rastlıyorum diye şaşırıldı.

Arabayı durdu, baktı ki, genç bir kız. Ya 19, ya da 20 yaşlarında bembeyaz bir elbise içinde, Hemen açtı arabanın kapısını kız bindi. Kız ürkek bir halde kollarını göğsüne bağlamış, öyle hareketsiz ve sessizde duruyordu. Mehmet herhalde bu üşüdü diye üzerinde ki ceketini çıkardı. Kıza uzattı. Kız ceketini giydi ama hiç konuşmuyordu.

Mehmet: “adın ne senin abi’m?”

Mehmet: “ne işin var senin gece yarısı bu yollarda? Hiç korkmadın mı abim sen?”

Bu saatlerde iti olur, uğursuzu olur. Sen gepegenç kız..”

Kız :.....

Mehmet: “iyi konuşma bakalım. Ya dilsizsin, ya da utanıyorsun” diye başını salladı.

“ peki, kızım, sen nereye gideceksin? Nereye bırakayım seni” dedi kıza?

Kız: sessizce eli ile yol üstünde ki bir köyü işaret etti. Tam yol üstünde ki tali yola gelmişlerdi. Aniden direksiyonu sağa kırdı ve işret ettiği köye doğru ilerlemeye başladılar.

Mehmet hala şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. ‘Allahım bu peri mi? Gökten inen bir melek mi?’ Diyerek kendi kendine içinden konuşuyordu. Kız oldukça da güzeldi. Bu arada köye girmişlerdi.

Mehmet kıza, dönerek neresi eviniz diye eli ile işaret etti. Arkasından’ inşallah evini bana tarif eder’ dedi.

Kız, beyaz badanalı küçük bahçeli bir ev gösterdi yine eli ile. Mehmet arabayı oraya doğru sürdü. Evin yanına geldiklerinde, arabayı durdurdu. Kız arabadan hiç konuşmayarak indi. Mehmet bir ara baktı, kız bahçeden içeriye girince “boş ver nasıl olsa evine kadar getirdim. Artık bundan sonra sıkıntı olmaz” dedi. Tekrar Mehmet Gazi Magosaya doğru ilerlemeye başladı. Yine yolda giderken hala daha tarif edilmez bir durumdaydı. “Acaba ben bir rüya mı gördüm” diyordu? “Boş ver” dedi kendi kendine..”parası da yoktu kızın.kiminin parası, kiminin duası” diye yetindi.

Mehmet nihayet taksi durağına gelmişti. Oradaki nöbetçi arkadaşına arabayı teslim etti. “Sabahleyin ben hesabı patrona teslim ederim” dedi. Evine gitti. Yatağına uzandı. Hala o kızı düşünüyordu. Hiç aklında çıkmamıştı. Kimdi o kız? Nerden geliyordu? Neden yollarda kalmıştı? Beyninde bir sürü cevapsız soru işareti ile sabahı dar etti. Uyumuş muydu, yoksa yatakla cebelleşmiş miydi, hiç farkında değildi. Sabah kalktığıında Mehmet, üzerini giymek istedi. Eşi kendisine kahvaltı hazırlamıştı.

Hiçbir şey canı çekmiyordu. Akli dün gecede idi. Görmüş olduğu kâbus mu? Yoksa bir düş müydü? Hep ona odaklanmıştı.

Eşi bir ara; “Mehmet hayır neyin var canım?”

Mehmet; “yok bi şey”

Eşi: “ya çok dalgınsın da..”

Mehmet:”sen ceketimi getir de bir an önce yazıhaneye gideyim” dedi.

Kadın gitti yatak adasına, kocasını ceketini aradı. Ancak ceket yoktu. Tekrar mutfağa Mehmet’in olduğu yere döndü ve” Mehmet ceketin yerinde yok” dedi.

Mehmet: “hanım nasıl olur ya? gece çıkardım yattım işte...!! nereye gider bu ceket, çalmadılar ya” bu sefer Mehmet kendi gitti baktı. Gerçekten ceketini yerinde yoktu. Her zaman ki astığı askılığa baktı. Ceket yoktu, birden afalladı. Nerde unutmuştu ki ceketini?

“Hayret” dedi. Sonra birden aklına geldi.”doğru ya” dedi. ”Gece ben üşümesin diye o kıza vermemiş miydim” kendi kendine hayıflandı.

“Bu kız benim hem aklımı aldı, hem ceketimi” diye hem güldü, hem de panikledi.

“Aman Allah’ım! Şimdi ben ne yapacağım? Bütün paralarım ceketin içindeki cüzdandaydı.

Ben patrona ne derim şimdi? Ne yaptım ben “diye başını tuttu çaresizce düşünmeye başladı.

Aklına bir çare geldi. Ben en güzeli dedi, patrona gitmeden önce o kıızı bıraktığım köye gideyim ve ceketimi aldıktan sonra yazıhaneye geçeyim diye karar verdi.

Mehmet garajdan kendi arabasına bindi ve doğru o kızın köyüne yöneldi. “İçinden de inşallah cüzdanıma paralarımı bir şey olmamıştır” dedi. “Yoksa ben ne derim patronuma? Sonra beni hırsız çıkarmasın kimse bana inanmaz, kimseyi inandıramam” diyerek bir ara kendince çıkmaza girdi. Ama ben şimdiye kadar kimseye yanlışlık yapmadım, kimseye bir kötülüğüm olmamıştır, kaldı ki daha o kıza iyilikte bulundum diye düşünerek kendini teskin ve teselli etti.

Mehmet elinle bulmuş gibi köye girdi ve kızın evinin kapısının önüne arabasını park etti.

Çok heyecanlıydı. Kafasında bin bir tane soru işaretleri vardı. Zaten o gecenin sırrını çözememişti. Şimdi birde kız ‘ceketini inkâr ederse, ya almadım’ derse ben ne yaparım o zaman? Karmakarışık düşünceler içerisinde kızın evinin kapısını çaldı.

Mehmet biraz bekledi, bir müddet sonra kapı açıldı ve kapıda bir yaşlı çift görüldü şaşkın bakışlarla.

Yaşlı adam: “buyur evladım, kime bakmıştınız” dedi? Mehmet bir müddet düşündükten sonra “amca dün gece yarısı buraya bir yolcu bırakmıştım, genç bir bayan”

Yaşlı adam: “bayan mı?”

Mehmet: “evet amca” yaşlı adam olanlara bir anlam verememiş şaşkın, şaşkın etrafına bakındı, “evladım, burada öyle birisi yok ki, siz herhalde yanlış adrese geldiniz?” dedi.

Mehmet: “hayır amca, eminin burası. Hatta üzerinde bir beyaz elbise vardı ve üşümüştü kendi ceketimi verdim.” Bu sefer yaşlı kadın, Mehmet’e seslenerek; “oğlum gel içeriye bakalım, nedir senin derdin anlat” diye seslendi. Mehmet yaşlı kadının çağırmasıyla içeri girdi ve gösterilen bir yere oturdu. Mehmet otururken etrafa şöyle bir bakınırken, tam karşında duvarda asılı o kızın resmini gördü. Hemen yerinden fırlayarak duvardaki resmi göstererek işte, işte bu resimde ki kız” dedi.

Yaşlı kadın ile yaşlı adam buruk va üzüntülü bir şekilde Mehmet’in gösterdiği resme dönüp baktılar ve Mehmet’ e dönerek, yaşlı kadın: “ooo oğlum o benim kızımdı. Öleli kaç sene oldu. Senin yanlışın var bu işte” diye yarı sitem, yarı üzüntü ile sesi titreyerek cevap verdi. Belli ki, her iki insanda birden, hüzünlenmişler ve eski yaraları deşilmişti.

Mehmet: “Amca inanın o kızdı, gece arabama aldığım. Bu eve getirdim bıraktım. Neden bana inanmıyorsunuz” diye feryat etti.” Ceketimin içinde cüzdanım vardı, paralar vardı, zor durumdayım” diye, onlara derdini üzüle sıklıkla anlatmaya çalıştı.

Yaşlı adam: “Oğlum bekle bizi, hazırlanalım da seni kızımın mezarına götüreyim de bize inan” dedi.

Bunun üzerine hep beraber köyün mezarlığına gittiler. Yaşlı adam aradı kızın mezarlığı buldu. Mehmet

“Oğlum işte kızımın mezarı “dedi. Mehmet gitti mezarın başına bir baktı ki, ne görsün? Mezarın üzerinde kendi ceketi örtülü duruyor.

Mehmet: “Evet amca işte bu ceket benim ceketim. Nasıl olur ya..?” Hemen ceketi aldı ve kontrol etti, cüzdanı ve paralar içinde tastamam duruyordu. Akli hafızası almıyordu, garip garip yaşlı insanların yüzüne baktı ve ama “bu nasıl olur” dedi?

Yaşlı adam: “Oğlum Allahın işine karışılmaz. Ne diyebilirim ki, sana bizde nasıl olduğunu anlayamadık” dedi.

Mehmet suskun ve şaşkın bir şekilde yaşlı insanları arabasına alarak oradan ayrıldılar.

Söz konusu bu yaşanmış gerçek olayın yorumunu ve takdirini siz değerli okuyucularıma bırakıyorum.